

potètic boig elegit democràticament en unes eleccions dominades per la rauxa catalana en un dia de tramuntana, però, no ha preocupat gens fora de Catalunya. En el fons, aquesta és una por força més estesa que el que són els límits dels seguidors del PP. Tal com ja van fer els joves del PSOE en arribar al poder el 1982, aquesta

noia també ha descobert l'encant de la Guàrdia Civil, i la veu com a símbol i garantia de la integritat territorial de l'estat.

Ara bé, si la bogeria hipotètica d'un president de la Generalitat és una ofensa a la democràcia i als catalans, en canvi aquella concepció de la Guàrdia Civil, és força lúcida. I, per tant, aquesta és la qüestió:

certament el nostre president futur no serà boig; però en el cas d'un conflicte de fidelitats, al costat de quin Parlament es posarien uns mossos carregats de guàrdies civils? Aquesta noia del PP és tan de bona fe que encara no s'ha adonat de l'astúcia del PSOE de traspasar-nos massivament les forces de seguretat! **Salvador Cardús**

Tots els camins porten a Europa

Ara que la inversió europea es desplaça cap a l'Est, Albert Alay proposa un arc mediterrani fort i amb veu pròpia, tot fent de contrapès a la potència dels EUA.

Hem passat uns anys amb un predomini del que alguns en diuen europessimisme, i no era per menys. La realitat europea s'havia construït basant-se en la necessitat de protegir-se de l'imaginari perill soviètic i quan va caure la cortina de ferro havien de començar els problemes. El primer va ser una crisi econòmica que ens afectaria a tots en diferent mesura; el segon, la pèrdua de valors i referents ideològics; tercer, que el centre europeu va començar a mirar més cap a l'Est que cap a la Mediterrània.

Però vet aquí que dos factors afavoreixen que ens tornem a unir. En primer lloc, la incorporació de Suècia, Àustria, Finlàndia i Noruega i l'interès de països com Malta, Turquia, Txèquia, etc., per integrar-se en el projecte d'Unió Europea, del qual no voldrien pas participar si fos tan mala idea. Però en segon lloc, un determinisme econòmic que ens ve imposat de fora i molt especialment dels Estats Units. Es tracta, ni més ni menys, que la mundialització de l'economia. Cadascun dels dotze actuals, dels setze de demà i dels vint o vint-i-dos de demà passat, és conscient que per si sol no pot afrontar el repte d'una economia global en el marc de la qual haurà de competir amb els Estats Units —que té el més gran poder financer i tecnològic del món— i amb els països mal anomenats del Ter-

Parlament Europeu. La UE vol enfortir la seva economia.

cer Món. És evident que els capitals nord-americans invertits en països pobres els poden donar un guany productiu i comercial, als seus empresaris, que podran vendre en països que —com el nostre— estan a mig camí en el procés econòmic. Capitals, principalment americans, donaran feina a la gent d'Àsia i Àfrica —que així es podran veure les orelles— i els països intermedis en serem els clients, amb l'inexorable augment de la nostra desocupació.

En vista d'aquesta situació no podran lluitar ni França ni Itàlia ni nosaltres, per separat. Hi podran fer alguna cosa els britànics i alemanys perquè en el rànquing econòmic i financer no són tan lluny dels americans, però la resta dels europeus, no.

Per això és tan important la Unió Europea, si ens volem defensar dels efectes de la mundialització, i per evitar —tant

com sigui possible— que Alemanya es deslligui del projecte. Perquè és clar que, fins ara, el procés d'inversions europees anava de nord a sud, però amb la caiguda de la ridícula muralla que ens separava de l'Est, hi ha un creixent interès perquè les inversions vagin de l'Oest cap a l'Est, cercant un mercat de treball més favorable als interessos econòmics dels empresaris.

Això té especial interès per als països de l'arc mediterrani nord-occiden-

tal, que fins ara era la destinació dels recursos excedents del centre i nord d'Europa. No oblidem que d'aquest arc formen part el País Valencià, Catalunya, Balears, la costa mediterrània francesa i bona part del nord d'Itàlia. Concretament, els països de parla catalana hem de defensar el bloc mediterrani com a complement indispensable del centre i nord d'Europa, però especialment dels efectes d'atracció econòmica dels països de l'Est, perquè formen un bloc agrícola, industrial i turístic important i complementari. Essent conscients que el poder financer i tecnològic és al cor d'Europa, i que la perifèria mediterrània no podrà ser hegemònica, hem d'estar més lligats que mai —i amb veu pròpia— als centres de decisió europeus. Amb una velocitat més lenta i una via d'amplada diferent, ens ofegaríem deliberadament.

Albert Alay